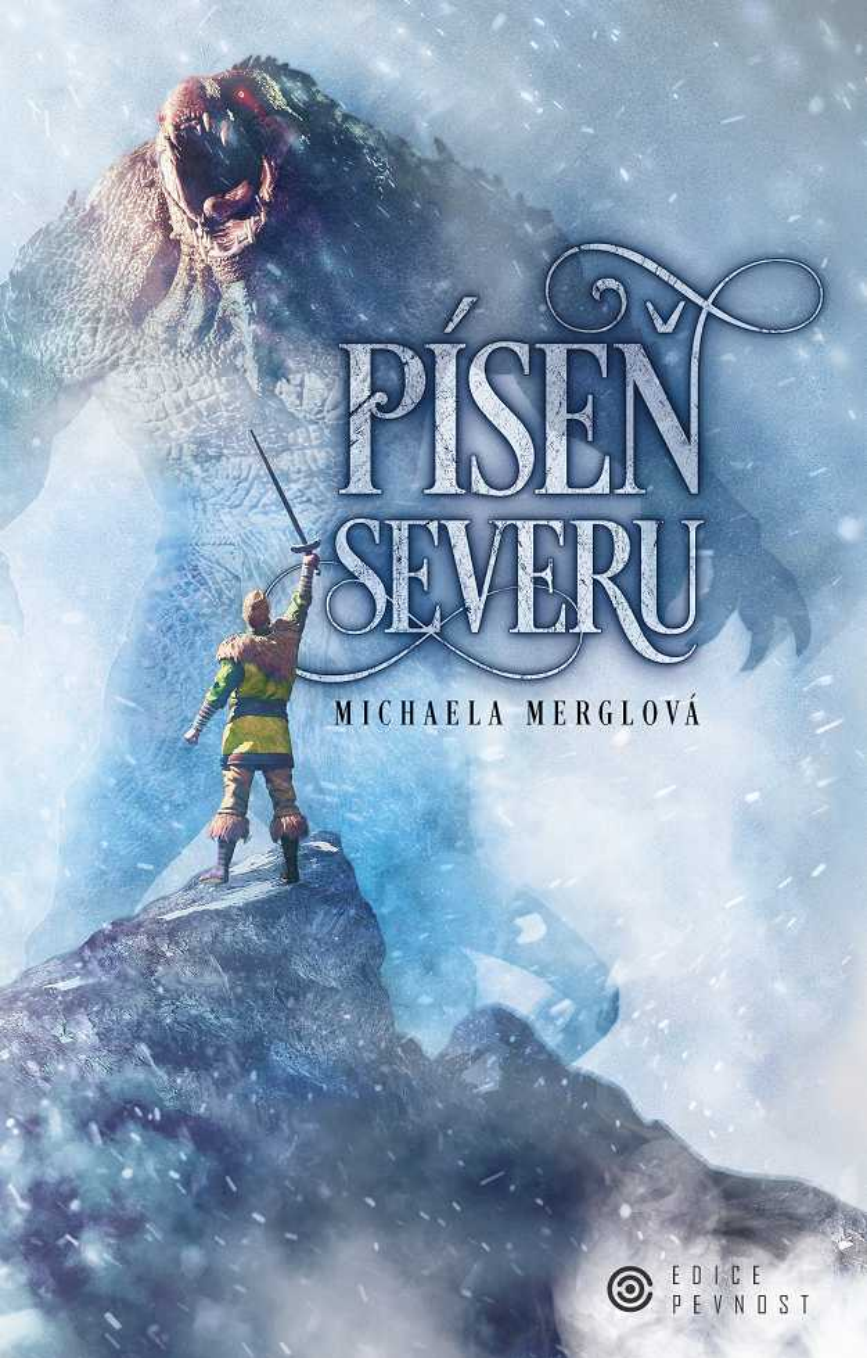

PÍSEŇ SEVERU

MICHAELA MERGLOVÁ

PÍSEN SEVERU

EDICE PEVNOST

PÍSEŇ SEVERU

MICHAELA MERGLOVÁ

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Copyright © Michaela Merglová, 2021

Cover illustration © Žaneta Kortusová, 2021

Drawing © Žaneta Kortusová, 2021

Cover art © Lukáš Tuma, 2021

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0012-4 (print)

ISBN 978-80-278-1029-1 (ePub)

ISBN 978-80-278-1030-7 (mobi)

ISBN 978-80-278-1031-4 (pdf)

Vyhnanství si na princi vybralo svou daň. Vypadal starší, lícní kosti mu ostře vystupovaly z hubené tváře, pleť měl šedou a poznamenanou těžkými roky. Přesto mu oči hořely vzrušením, když sestupoval krajinou svých předků.

V okolí bzučela hejna much. Pod svahem ležela mrtvola draka, a i když se v šeru téměř nedaly rozeznat její obrysy, puch z rozkládajícího se těla otravoval vzduch tak, že se nedala minout.

Odlesky svítilny přeskakovaly po černých šupinách, které jako by se propadaly do sebe.

Dračí hlava se hýbala.

Símiran polekaně stáhl ruku, než si uvědomil, že to jsou jen tlustí červi rochnící se v mrtvém mase. Zmocnila se ho nevolnost, padl na kolena a začal zvracet.

„Pane! Pane, jste v pořádku?“

Po boku se mu objevil postarší muž, bělovlasý, ale podle svalnatých rukou dosud statný jako býk.

Símiran si otřel rty. „V mém snu, bylo to méně... silné. Ten puch...“

„Je to ohavné, máte pravdu. Přál bych si, aby ten návrat domů byl trochu důstojnější. Tady. Vezměte

si to jako roušku.“ Muž mu pomohl zpět na nohy, zatímco si Símiran přitiskl na obličej potrhanou šálu. Nepomáhala moc, ale to nejhorší odstínila.

Princ zvedl svítilnu a znovu si začal prohlížet mršinu.

Nemohlo být pochyb.

Tohle byl drak, nestvůra, která obsadila Colech a na desítky let učinila z města i jeho okolí neobyvatelnou pouštinu.

Princ se zadíval do vyhaslých očí, v jejichž koutcích tančily už jen hladové světlušky. Poklekl, natáhl dlaň a dotkl se čumáku mrtvého zvířete.

Stařec zalapal po dechu. „Pane!“

„Příteli,“ promluvil princ k drakovi. „Můj děd Aerchan byl kdysi zavražděn Lugem z Dussu, uchvatitelem, který dobyl Colech, zabil mého děda i otce a matku donutil k vyhnanství daleko od domova, když jsem ještě spočíval v jejím lůně. Tys přišel ze severu a potrestal tu nespravedlnost, když jsi Luga upálil v jeho pýše na hradbách mého města – a za to ti skládám svůj dík. Odpočívej v pokoji.“

Vstal a vykročil od mrtvého draka dál mezi stromy.

„Pane, Colech je opačným směrem!“ zavolal za ním sluha.

„Nejdu do Colechu.“

„A kam tedy jdete?“

„Aerchan kdysi vyrazil na lov, ale sjel z cesty a ztratil své druhy z dohledu. Dorazil na místo jen nedaleko svého města – na místo s bílými kameny a posvátnými stromy. A tam potkal svůj osud.“

Princ pozvedl svítlnu. Světlo ozářilo kruh kamenů a velkých prastarých stromů. Z jednoho kmene na ně shlížela ptačí lebka vrostlá do dřeva, jako by mu vždycky patřila. Větve i kořeny se divoce proplétaly. Kmeny se k sobě nakláněly jako staří milenci a z černé kůry vystupovaly vybělené kosti. Nejen ptačí.

Sluha zbledl. „Pane, možná bychom měli...“ začal, ale v té chvíli princ prudce otočil hlavu.

Vzduch se zachvěl a zhoustl, jako by stromy vy-cítily jejich přítomnost.

Ozval se hlas.

Princ ucítil na prsou tíhu. Dýchalo se mu ztěžka a každé vlákno jeho bytosti se napínalo jako struna.

Tam, kam světlo už téměř nedosáhlo, spatřil temnou prohlubeň jeskyně. Stála tam žena. Hubené tělo zakrývaly urousané prameny černých vlasů a náhrdelníky z peří a kostí. Oči měla pichlavé a hluboké jako studny.

Tohle nebyla jen obyčejná čarodějnice nebo divoženka z lesů, ne.

Tohle byla přadlena osudů.

Princ k ní vykročil, ale sluha ho chytil za paži. „Ne, pane!“

„Pust’.“

„Ne! Pane, prosím, vyslechni mě!“

„Vím, co mi chceš říct. Vím, před čím mě chceš varovat. Ale už jsem se rozhodl. Musím znát odpovědi.“

„Jako váš děd? Nevzpomínáte si, co se stalo? Přadlena osudů mu pověděla, že černý oř přinese jeho smrt a jen kvůli tomu se pohádal s Lugem z Dussu!“

„Nezkoušej mi bránit v cestě.“ Princ setřásl jeho ruku a vykročil k čekající ženě.

Ta se na něj usmála. „Vítej, Símirane.“

„Čekala jsi mě?“

„Čekám mnohé, mladý princ. Otázkou je, co čekáš ty? Ušel jsi dalekou cestu – zpoza severní strany hor přes celou Delavu až sem, k mrtvému městu. Pověz mi proč.“

„Měl jsem sen. Uviděl jsem mrtvého draka a spatřil jsem znovu vzkvétat město mých předků. Jsem tu, abych se dozvěděl víc o svém osudu.“

Zasmála se a zabloudila pohledem ke starci, který se choulil stranou. „Možná bys měl poslouchat svého sluhu, Símirane. I tvůj děd stál v těchto lesích a chtěl znát svůj osud. Takové poznání je ale dvousečná zbraň a jen ti nejlepší jí dovedou vládnout. Víš jistě, že to dokážeš?“

V očích mu zahořela ctižádostivost. „Ano.“

„Dobrá. Povím ti o tvém osudu. Ale taková služba si žádá víc než tvůj hezký úsměv.“

Princ se ztěžka nadechl a vytáhl z pochvy u pasu dýku.

„Pane!“ vykřikl sluha a vrhl se k němu. „Nemůžeš prolít svou krev!“

„Já vím.“

Čepel se zakousla starci do krku. Hrot přeřízl krkavici a rudý proud vystříkl princovi na šaty.

Sluha nevěřícně vytřeštil oči. Pokusil se prsty zastavit život unikající mu z těla. Chtěl promluvit, ale v ústech mu jen zabublala krev.

Símiran od něj odstoupil. „Odpusť,“ zašeptal.

Bělovlasý muž padl na kolena, v hrdle mu vlhce zachroptělo. Zaškrábal prsty v hlíně, jako by se pokoušel doplazit ke svému vrahovi. Síly mu ale ubývaly. Naposledy sebou zacukal a strnul. Pohyb ustal. Sípání doznělo.

Princ se na mrtvého muže díval, ale necítil nic. Od chvíle, kdy měl ve snu vidinu, věděl, jakou cenu bude muset zaplatit, až sem přijde.

Nejstarší sluha. Jediný věrný, který mu zbyl po všech těch letech mizérie a vyhnanství. Poslední přítel.

„Princi,“ ozvala se přadlena osudů.

Zvedl oči.

Teď už nebylo cesty zpět.

„Je tvůj,“ zašeptal a odvrátil se, když se kořeny posvátných stromů zavlnily. Zadíval se pevně na ženu před sebou a soustředil se na její rysy, aby nemusel vnímat, co se za ním děje. Slyšel však praskání, čvachtavé zvuky trhaného masa, mlaskání rvaných žil.

„Pověz mi o mém osudu,“ vyzval přadlenu roztr森ným hlasem.

Žena se usmála.

JESTŘÁBICE

„Ty chceš o tomhle psát píseň?!“

„Jistěže. Bude se to jmenovat Cuchenan opravář a celé dvě sloky budou o tom, jak jsi hrdinně porazil zatékající střechu.“

Mráz se zařezával do kostí, a i přes zhus-ta padající sních byly jasné vidět krvavé skvrny lemující rozrytou závěj. Obří divočák s raněným bokem se hnál pryč do stínu stromů. Eogham, jeden z válečníků Dvanáctky Raíka z Dussu, pobídl koně. Za zády slyšel štěkot brakýřů, kopyta koní tlumená vrstvami sněhu a křik kopiníků. Byl ale rozhodnutý zasadit smrtící ránu sám.

Nadhodil si kopí.

Netušil, že jen pár okamžiků ho dělí od nejhorší nehody jeho života.

Daleko za jeho zády jel i Cuchenan, nejen jeden z Dvanáctky, ale ten nejlepší z nich, jak prokázal v létě v tradičním zápase. Oproti Eoghamovi věděl, že smrtící ránu nezasadí. Stačilo mu však vědomí, že byl prvním, kdo prolil divočákovu krev. I pro něj si osud toho dne připravil nepříjemné překva-

pení. Sice se o něm neměl na rozdíl od Eoghama ještě nějakou dobu dozvědět, kola starého proctví se však právě toho podmračeného zimního dne měla roztočit naplno.

* * *

Minangar zazíval. Jako správný umělec ani on nevstával dřív, než slunce vystoupalo vysoko na oblohu. Čestnou výjimku tvořila rána, kdy ho z postele donutily vstát nepříjemné okolnosti jako něčí manžel s vidlemi, něčí otec s vidlemi nebo, tak jako dnes, něčí bratr. Překvapivě zatím bez vidlí. Zato však se značně podrážděným hlasem.

Dívka se pohnula až se třetím zaklepáním. Tou dobou už byl Minangar v kalhotách, s košilí a botami v ruce a s prsty na klice okna.

Předchozí zkušenosti ho přece jen naučily neplýtvat časem.

Dívka vypadala překvapivě klidně. Posadila se a odhrnula si vlasy z tváře. Odhalila tak rysy s půvabně drzým úsměvem, které měly bardovi napovědět jméno – namísto toho ale cítil v hlavě zející díru. Očividně si její jméno včera vypil z hlavy.

Jako na zavolanou mu však pomohl dívčin bratr, který znovu zabušil na dveře. „Kiro! No tak, vsta-vej, co je s tebou?“ zařval s intenzitou, která bardovi nepříjemně rezonovala ve spáncích.

Plavovláska vstala, nahá došla ke dveřím a otočila petlicí. Trhla dveřmi dřív, než stačil bard vyskočit úlekem z okna, a zapřela si ruce nahněvané

o boky. „Co otravuješ?“ okřikla panovačně svého bratra – a Minangar se potěšeně zachvěl, když si vybavil útržky předchozí noci, kdy podobně drsný tón používala na něj.

„Slepice nemají nasypáno a...“

„A co? Tak jim nasyp. Ruce máš, ne?“

„Ty tu... ty tu máš muže?!“ zalapal bratr po dechu.

Kira pokrčila rameny. „A? Není první ani poslední a jestli řekneš otci slovo, nabančím ti, jako když jsi nevynesl splašky, jasné? A teď zmiz a postarej se o ty slepice. Přijdu za chvíli.“

Práskla dveřmi, aniž čekala na odpověď, a Minangarovi se málem podlomila kolena.

„Ty jsi dokonalá,“ vydechl.

Kira se otočila na patě a bojovně zvedla hlavu. „Snad sis nemyslel, že si v mém domě neumím udělat pořádek?“

„Tvém domě?“

„Otcův je jen jménem a tenhle hlupák sotva chodí bez pomoci. Někdo musí umět poroučet.“

„Och, bohové, poruč a udělám, co řekneš.“

Znovu ten drzý úsměv, který ho dostal už včerejší noci. „Sundej ty kalhoty.“

Poslechl. „A dál?“ nadhodil rozverně.

Došla k posteli, pomalu se položila na záda a roztáhla nohy. „A dál,“ vydechla a podložila si hlavu dlaní, „se snaž.“

Minangar rozhodil rukama. „Kdo jsem, abych neposlechl přání své dámy?“

„A Minangare?“

„Ano?“

„Nemluv při tom.“

Bard se uculil. „To by přece ani nešlo.“

* * *

Eogham vjel mezi stromy. Černý kanec se zapotácel v závěji, ale běžel neúnavně dál. Válečník se napřáhl.

Kopí prolétlo vzduchem. Krev stříkla do sněhu, divočák zavyl a padl na bok.

Eogham se zachechtal. Projel kolem škubajícího se zvířete a otočil se přes rameno. V tom okamžiku dostal do prsou ránu jako kladivem. Kůň pokračoval v cestě, Eogham však ne.

Větev ho smetla ze sedla. Válečník nestačil ani vykřiknout, pád mu vyrazil všechn vzduch z plic. Kosti zapraskaly, v ústech ucítil chuť krve. Zasténal.

Jen o pár okamžiků později dorazili na místo brakýři. Zvířata se divoce rozštěkala a dorážela na umírajícího kance – kňour se z posledních sil pokusil o odpor, ale jeho kly už nedokázaly zaútočit. Hlava obřího zvířete klesla do sněhu skoro až s něžnou smířeností.

Pak se ozvalo zvonění postrojů, první jezdci dorazili na místo. Hlasý, křik, štekot psů.

„To je Eoghamův bělouš!“

„Bohové, to ne!“

„Eoghame?“

„Eoghame!“

Další hlasy, další křik.

Eogham zamrkal. Uvědomil si, že mu na víčka zvolna sedá sníh, chlad otupoval tu strašlivou bolest v celém jeho těle. Cítil, že by měl zavolat, ale nedokázal ze sebe dostat ani hlásku.

Kroky ve sněhu, někdo k němu přibíhal.

Zamrkal. *Prosím, ať to není Cuchenan, ať to není to otravné štěně, které mě za poslední rok, co se v Dussu objevilo, zesměšnilo a porazilo po všech těch letech, která jsem se snažil ze sebe něco udělat...*

Na pozadí větví a bílého nebe se objevila tvář.

„Tady je!“

Eogham zaklel.

„Žije!“

A přál bych si nežít...

Cuchenan se k němu sklonil. „Jsi zraněný?“

Eogham zapřel všechny svaly, aby se zvedl bez horalovy pomoci. Zvládl se vytáhnout na loktech, pak ale ucítil strašlivé bodnutí v hrudníku a s bolestným zasyčením padl zpět do sněhu.

„Co se stalo?“ tohle byl hlas pána Raíka. „Střetl se s kancem?“

„Spíš s větví – podívej, támhle leží zlomená,“ zachechtal se hlubokým basem Branus a Eogham se vřel pevně víčka. Cítil hanbu a bezmocný vztek. Znovu se pokusil vstát a znovu nedocílil ničeho, jen bílých mžitek před očima.

„Neboj, vezmeme tě domů,“ usmál se Cuchenan s takovou přátelskostí, až Eogham zatoužil vrazit mu pěst mezi zuby.

Kroky ve sněhu, další tvář. Mordyc se za poslední měsíce zakulatil, protože trávil víc času na dně

džbánu než na cvičišti, a Eoghama dopálilo, že svého přítele vidí.

Kdybys mi kryl záda, ty žoku, nikdo se o tomhle trapasu nemusel dozvědět...

„Žiješ?“ zamumlal Mordyc.

Eogham kývl. Záda ho sice bolela, mnohem větší agónii však cítil z celé té situace.

Cuchenan se narovnal. „Mordycu, Branusi, potřebujeme saně! Neměli bychom s ním moc hýbat, než ho dostaneme ke Galchobarovi.“

Eogham zavřel oči.

Doufal, že dnešek bude dnem, kdy se dostane do písňe jako hrdinný Eogham, věrný bojovník Dvanáctky, ač syn Eglara Zrádce, který v předvečer Boadiny zahubil jedinou strašlivou ranou obřího kance ze severních lesů.

Teď naopak doufal, že se do písňe nedostane vůbec.

Protože jak znal Minangara, nepochyboval, že tam bude zvěčněn jako lempl Eogham, syn Eglara Zrádce, co se přizabil v lese, aby ho hrdina Cuchenan musel dovézt do města.

* * *

Když muži převalili obřího divočáka z kaluže krve, na jednu z větví tiše dosedl jestřáb a téměř bolestně se rozkřičel.

* * *

Minangar spokojeně vyšel na ulici. I když ráno hrozilo nepříjemným konfliktem, nakonec se z něj vyklubalo jedno z nejlepších za dlouhou dobu.

Tedy dlouhou.

Včerejší ráno bylo vlastně taky dobré, ta se jmenovala Ja... Jara? Jaro?

A předvčerejšího rána mu dělaly společnost ty dvě nové služky z kuchyně, takže se to také vlastně počítá velmi pozitivně...

A den předtím to byla...

„Ty vypadáš zase spokojeně,“ ozval se známý hlas. Zvedl hlavu a uviděl Gaíu. Hnědovláska právě zametala práh před Turelovou krčmou, a když ji uviděl, pomyslel si, jak moc se změnila od té hubené dívky, kterou přivezli na začátku podzimu s Cu-chenanem z lesa.

Už neměla tak rozježené vlasy, jako když střílela lapky, po zádech se jí vinul upravený cop. Luk vyměnila za koště, chlapecké šaty za zástěru a dlouhou sukni. Jen oči měla pořád stejné. Pobavené, jako by věděla něco, co ostatní ne.

Služba v hostinci s vývěskou kalichu a medvěda jí očividně svědčila.

Minangar vysekl uštěpačnou poklonku. „Jestli to není nejkrásnější lučištnice.“

Podle očekávání se zaškaredila. „Jistě, lučištnice uklízející hospodu, haha. Tak povídej, jak se jmenovala dneska?“

„Řádný muž nikdy nepošpiní čest dámy svého srdce, Gaío!“

„Řádný ne, proto se ptám tebe.“

„Cccc...“

„A s ohledem na to, že ženské střídáš častěji než svršky, mě zajímalo, jestli doneseš jméno dál než za dveře bordelu.“

„Nebyla z bordelu a ano, moc dobře si pamatuji její jméno!“

„Vážně?“

„Vážně!“

„Takže?“

„Eee...“ polkl. Byla to Kira nebo Kora?

„Ty jsi nemožný!“ Gaía zámířila i se smetákem do hospody.

„Rozhodně nejsem nemožný, to si vyprošuju!“ ozval se ublíženě a vystoupal po schodech za ní.

Turelova krčma byla teplý přístav vonící pivem, rybí polévkou a opilou špínou přesně tak, jak to měl Minangar rád. Zavřel za sebou a usadil se ke svému oblíbenému stolu.

Gaía zaplula do kuchyně, bard ale věděl, že z ní brzy vyjde se šunkou, chlebem a džbánem vína – jeho obvyklou snídaní za poslední dny.

A skutečně se nemýlil, jen místo šunky nesla na tácu kus sýra.

„Žádná šunka?“ protáhl zklamaně tvář.

„Šunka došla,“ odvětila dívka.

„Vážně? Kdo z vašich četných hostů mi ji sežral?“ Minangar rozhodil rukou, aby zahrnul prázdné lavice a neméně prázdné stoly. Kromě jednoho chrnícího opilce u krbu tu nebyla ani noha.

Gaía pokrčila rameny. „Ty. Včera jsi chtěl přidat a další bude až po Boadině.“

„Pffff, takhle se staráte o svého vrchního barda?“

„Jsi Raíkův vrchní bard.“

„Ano, ale tady vás také často bavím svým zpěvem a písněmi!“

„Naposledy jsi tu hrál před měsícem a od té doby žereš denně zadarmo jak prokopnutý sud a slibuješ, že zahraješ.“

„To už je měsíc?“

„Ano!“

„Och. No, tak to bych s tím měl asi něco udělat, což?“ Strčil prstem do sýru. Sýr mu šťouchnutí oplatil. „Vážně nemáš ani kousek šunky?“

Dívka otřela nejbližší stůl. „Ne.“

„Jenom ždibíček, malinkatý kousek.“

„Ne.“

„A něco jiného? Dal bych si maso.“

„Dáš si ho večer. Slyšela jsem, že Raík vyrazil s Dvanáctkou na kance.“

„To, že vyrazili, neznamená, že ho uloví,“ zašklebil se.

„To by byla pěkně chudá Boadina, kdyby se vrátili bez úlovku.“

„To ano, ale stejně. Cuchenan si stěžoval, že zvěře ubývá.“

„Protože žereš jako nezavřený.“

Zalpal po dechu. „Chceš říct, že můj apetit způsobil úbytek zvěře v celých lesích kolem Dussu?“

„Soudě podle tvé spotřeby šunky by mě to nepřekvapilo.“

„Myslím, že máš zkreslený vzorek, k večeru jím velmi výjimečně!“

„Možná, že kdybys měl míň ženských, nemusel bys pak po ránu vyžrat půlku hospody.“

„Jeden pláteček! Jeden pláteček šunky, to je vše, co žádám!“

„Nemáme!“

„Nevěřím!“

„A co já s tím?“ pokrčila bezradně rameny.

Minangar znovu píchl do sýru. „Bína by pro mě našla šunku,“ zamumlal pak.

„Argh, bohové!“ Gaía mrštila utěrkou o židli a rázně zmizela v kuchyni.

Minangar se uchechtl, ale pak rozlomil chleba a nabral na něj sýr.

Kroky ho donutily znovu zvednout hlavu – Gaía dopochodovala ke stolu a s plesknutím mu cosi hodila na talíř. Sklonil oči a jeho tvář se rozzářila. „Šunka! Cha! Já *věděl*, že nedošla!“ spokojeně si zamnul ruce.

„Jsi jak dítě.“

„Já to věděl, ty lhářko,“ mrkl na ni.

„Ale víc nedostaneš. Máme jí jen zbyteček a Turel ji chce schovat pro platící zákazníky.“

„Já ti přece platím.“

„Vážně? Čím?“

Odkašlal si. „Radostí z mé přítomnosti?“

„No, za tu si toho koupím.“

„Pch! A co trochu vděku, hm? Kdo ti sehnal tuhle práci?“

„Cuchenan.“

Minangar překvapeně zamrkal. „On... on pomáhá...“ zablekotal.

„... pomáhal tím, že si promluvil s Turelem a přivedl mě sem, když jsme přijeli z lesa, zatímco tys pátil za nějakou ženskou.“

„To rozhodně popírám! Za žádnou ženskou jsem určitě nepálil!“

„Zrzavé vlasy, výrazný nos, stála na náměstí a bavila se se soukeníkem...“

„No dobře, dobře, za tou jsem pátil, už si vzpomínám. Ale já jsem pomohl.“

„A proto ti každé ráno nosím snídani,“ usmála se Gaía sladce.

„Bez šunky.“

„Jestli budeš pyskovat, zase ji odnesu.“

„Tomu říkám skutečně vytríbené chování k nejlepšimu zákazníkovi!“

„Nejlepšimu v čem?“

„V... v... Prostě nejlepšimu!“ zamračil se a položil si šunku na chleba. „Je oschlá.“

„A dost, řekni šunce pápá.“

„Ne! Ne! Moje!“ zakousl se do chleba s takovou vervou, až se zakuckal.

Gaía ho několikrát plácla rázně do zad, až bard vykašlal sousto, co mu zaskočilo. Dívka se natáhla, aby ho sebrala utěrkou, bard ale vykašlanou šunku chňapl a znovu si ji nacpal do pusy.

Dívka nakrčila nos. „Jsi čuně,“ zamumlala.

„Chuě he hunhou.“

„Co?!“

Polkl. „Čuně se šunkou,“ prohlásil vítězoslavně.

Gaía jen potřásla nevěřičně hlavou. „Je mi opravdu záhadou, na co ty ženské uháníš.“ Znovu se

vrátila k utírání stolů a nechala barda, aby se dál věnoval své snídani.

Klid však netrval dlouho – dveře vrzly a do přímí krčmy vstoupil zasněžený obr.

Cuchenan si setřepal ze světlých vlasů sněhové vločky a shodil z ramen krzno. „Pěkné poledne,“ kývl.

Dívka se usmála. „I tobě. Už jste zpátky? Slyšela jsem, že jste vyrazili na kance.“

„Vyrazili.“ Horal se posadil vedle Minangara.

Ten se však rychle ohradil. „Huš! Huš! Sedni si na druhou stranu!“

Horal se zamračil. „Proč?“

„Protože z tebe padá sníh a sálá mráz.“

„A?“

„A mně je zima. Za stůl, huš!“

„Uvědomuješ si, že bych ti mohl vysklít úsměv, zpěváčku?“

„Uvědomuju, ale taky vím, že jsi hodný a nic takového bys mi neudělal.“

„A tu jistotu bereš kde?“

„Ve zkušenostech. A navíc jsme přátelé,“ zazubil se bard. „Huš, huš, za stůl.“

Cuchenan znovu nevěřícně zavrtěl hlavou, ale skutečně se zvedl a posadil se na protilehlou laviici. „V těchto chvílích vždycky přemýšlím, proč že jsme to přátelé.“

Minangar usrkl víno. „Protože jsem složil už skoro tucet písniček o tom, jak jsi zabil draka, porazil démonického krále lapků, převlekem ošálil lesního skřeta a zachránil princeznu a celkově pro-

stě nakopal zadek všemu v okolí, co bylo nakopáníhodné. A taky máš rád mou společnost.“

Horal zvedl obočí a vrhl významný pohled na Gaíu.

Ta jen pokrčila rameny. „Na mě se neříkej. Před chvílí mi chtěl radostí ze své společnosti platit.“

„To zní jako velmi tvrdá měna,“ ušklíbl se horal.

„Hahaha, velmi vtipné. Jen počkejte, až mi s vámi dojde trpělivost a půjdu oblažovat jiné,“ zamumlal bard.

„Obtěžovat?“ šeptla Gaía.

Horal se zasmál, když uviděl bardův kyselý výraz, a zvedl smírně ruce. „Dobrá, Minangare, už se ti přestáváme smát. Slibuju.“

Bard se zaškaredil. „Z vás dvou pohromadě brzo zešedivím.“

„Aspoň by ti to přidalo na moudrosti. Od pohledu.“ Gaía se kousla do rtu. „Půjdu do kuchyně, než bard úplně ztratí tvář. Chcete něco přinést?“

„Ano! Ještě víno, ty zlý jazyku!“ ozval se Minangar.

Cuchenan se zadíval na bardův zpola prázdný talíř. „Trochu jídla možná. Přineseš mi šunku?“

Minangar se rozchechtal, když se Gaía otočila na patě a zmizela v kuchyni. Cuchenan jen nechápavě zamrkal. „Řekl jsem něco špatně?“

Bard mávl rukou. „Tak jaký byl lov? Kolik jste toho přinesli?“

„Víc, než jsme plánovali.“

„Tak to je dobře, ne?“

„Ani ne. Přinesli jsme Eoghama.“

„Oj. Proč?“

„Vjel do větve a pochroumal si záda. Galchobar říká, že to nebude tak zlé, ale pár dní si poleží.“

Minangar naklonil hlavu ke straně. „Eogham vjel do větve.“

„Zabil velkého divočáka.“

„A vjel do větve.“

Horal rozpoznal ten tón v jeho hlase, protože zvedl varovně ukazovák, jako by káral psa. „Minangare, ne.“

„Ne?“

„Ne!“

„Ale...“

„Ne! Nebudeš o tom skládat písničku.“

„Ale no tak! To je přece výborný materiál!“

„Není.“

„Ale...!“

„Ne! Zazpívej o Eoghamovi něco v dobrém, ano?“

„Eogham ti říká štěně!“

„Už to nějakou dobu neudělal.“

„Nemá tě rád!“ kul bard železo.

„Tebe také ne, protože o něm šíříš klepy.“

„Nejsou to klepy, když je to pravda!“

„Pravda nebo ne, říkáš o něm, že má příjici.“

„Vždyť ji má!“

„I kdyby, nebudeš zpívat o tom, že se přerazil o větev!“

„Ale...“

„Žádné ale! Já se na rozdíl od tebe ubráním, když mi bude chtít rozbít úsměv, takže koukej být hodný, Minangare.“

Básník protáhl obličej. „Když to není zábava!“

„O mně taky zpíváš v dobrém.“

„Ano, ale ty děláš zajímavé věci.“

„Já dělám stejné věci jako Eogham, to jenom ty si je pořád přibarvuješ.“

„Eogham nezabil draka.“

„Ne, ale zabil černého kance v lesích. Tak o tom slož něco hezkého a zazpívej to zítra na hostině. Děkuji,“ kývl na Gaíu, která mu přinesla ták s jídlem a s, jak si Minangar hned všiml, podstatně tlustším plátkem šunky, než který dopřála bardovi.

Minangar si povzdychl. „My umělci nepracujeme dobře pod tlakem!“ zaprotestoval chabě.

Horal zvedl obočí. „Takže když mi jezdíš za zadkem, zatímco bojuju s vlky a lapky, tak pod tlakem nejsi?“

„Já... To je jiné!“ zaprotestoval bard.

„V čem?“

„Tam mě nikdo nenutí pracovat, prostě jen naslouchám múzám!“

„Spíš vlastním modlitbičkám.“

„Múzám!“

„No, tak jim naslouchej i teď a vychval Eoghama.“ Horal si naložil šunku na chleba a spokojeně ukousl.

Minangar jen závistivě zíral. „Říká mi, kdy mám pracovat, zakazuje mi zpívat o tom, jak se Eogham přizabil, šunku mi sežere...“

„Cože?“

„Nic. Rozvažuji výhody našeho přátelství.“

„Co třeba – každý z těch manželů, kterým svádíš ženy, si dvakrát rozmyslí, jestli ti rozbít zobák, protože ví, že se se mnou přátelíš?“

„To je výhoda, ano. Ale ty bys jim ten zobák místo mě rozbít nešel.“

„Ne, jenže to oni nevědí.“

„Pravda.“ Minangar dramaticky vzdychl. „Nu což. Odcházím. Donutil jsi mě. Řehole volá. Musím dříst a složit oslavnou píseň.“

„No, to je skutečně řehole,“ hekla kousavě Gaía, která právě s funěním táhla spícího ožralu za ruce ven na dvorek.

Bard se zvedl od stolu. „Doufám, že ten kanec bude stát za to, když mi *někdo* nechtěl dopřát šunku,“ zvolal významně.

„Zaplať a bude!“ zaznělo mu v odpověď ze dvorku.

Minangar si povzdychl. „A ještě abych platil v hospodě! Kam jen ten svět spěje?!“

* * *

Dveře na dvorek vrzly. Gaía se vrátila zpět do tep-la hostince.

„Nebudeš mít potíže?“ zeptal se Cuchenan.

„Z čeho?“ nechápala.

Kývl k místu, z něhož přišla. „Z toho, že vyhazuješ hosty na mráz.“

Potrásla hlavou. „To je Štiple. Chtěl, abych ho vyhodila, kdybych ho nemohla jinak probudit.“

„Aha.“

„A Turel o něm ví.“

„Tak to je v pořádku,“ kývl. Vytřel drobty na talíři posledním soustem a zapil ho hltem piva. Zatřásl se džbánkem, ale podle očekávání v něm Minangar nenechal ani slzu. Zalovil v šatech, cinkl penězi o stůl a vstal.

„Už odcházíš?“ podivila se.

„Musím se zastavit za Kirukem.“ Urovnal si krzno.

„To je ten trpasličí zlatník?“

Přikývl. „Něco si k němu jdu vyzvednout. Večer přijdeš?“

„Kam?“

„Na slavnost.“

Zasmála se. „Pochybuji, že by služka z hospody byla vítána u Raíkovy tabule.“

„Na nádvoří budou ohně a jídlo pro lidi z města, může přijít kdokoli.“

„Já vím. Ale nepřijdu.“

„Hospoda bude zavřená.“

„Ano, ale Turel bude slavit se svou rodinou a jeho žena mě přizvala k jejich stolu,“ řekla měkce.

„Ach. To jsem nevěděl.“ Horal se zarazil s rukou na klíce a usmál se. „Jsem rád, žeš tu našla své místo.“

Dívka pobrala nádobí a kývla mu na rozloučnou.

Dveře vrzly a horal vyšel ven. Kolem tváře mu zavířily vločky a pod nohama zakřupal čerstvý sníh. Zvedl hlavu a zadíval se na pochmurně bílé nebe.

Zima. Ještě loni ji trávil na severu za Delavskými horami ve službě kováře, jemuž sloužil jako otrok. Od té doby se celý jeho život změnil k nepoznání, stal se drakobijcem a nejlepším z Dvanáctky pána Delavy. Letošní oslavy zimního slunovratu byly první, které si užije jako svobodný muž.

Svobodný muž.

Když zaklepal na dveře zlatníka Kiruka a vytahoval z kapsy váček s mincemi, bušilo mu srdce. Trpaslík se tvářil nerudně, každou minci ozkoušel pro její pravost, a nakonec mu vtiskl do dlaně v látce zabalený balíček.

Cuchenan odhrnul cíp, aby se zadíval na mistrovu práci. Zlaté linie se spojovaly do paprsků slunce přesně, jak si přál. Usmál se a zasunul si balíček do kapsy.

Jistě, věděl, že ani jako svobodný muž se nemůže nikdy stát tím, čím si přál.

Ale na druhou stranu, pomyslel si, Boadina je skvělou příležitostí věnovat někomu drahý dar. A koho lepšího obdarovat než dceru svého chlebodárce?

* * *

Raík zazíval. Z ranního honu měl zatuhlou šíji a netoužil po ničem jiném než si natáhnout nohy u krbu s pohárem medoviny. Namísto toho stál v zahradě, kde se mu do kloubů dával chlad, a sledoval, jak druid Merion rozmáchlými gesty žehná trojici stromů, jejichž větve se prohýbaly pod sně-

hovou pokrývkou. Na okamžik zadoufal, že závěšeschlého druida zavalí a on se bude moci vrátit do své vyhráté síně. Rychle tu myšlenku ale zaplašil. Nebylo dobré se před bohy rouhat ani v myšlenkách, a zejména ne v předvečer slunovratu, kdy se duchové mrtvých vracejí. Poslední, co potřeboval, bylo pohněvat si je.

Přešlápl a pokusil se věnovat pozornost druidovu chraplavému zpěvu. Merion zakroužil rukama a zmlkl.

Raík si pomyslel, že je modlitba u konce, druid se však otočil k dalšímu stromu a začal zpívat nanovo.

Pán Delavy stočil pohled ke své levici, kde seděl na dřevěném kolečkovém křesle Bordacha.

Jeho rádce vypadal přesně tak, jak se Raík cítil – otráveně a jen pár okamžiků před prvním zaklimbnutím. V Bordachův prospěch samozřejmě hrálo to, že ho hřála teplá vrstva příkrývek a kožešin, kterými ho sluha zaskládal, než ho sem přivezl. Rudovous vzhlédl a vyměnil si s Raíkem krátký, zato ale výmluvný pohled.

„Přísahám, že to ten staroch rok od roku protahuje,“ zamumlal Bordacha, když se konečně ocitli sami před krbem.

Oheň vracel Raíkovi teplo do promrzlých končetin, pán Delavy měl však pocit, že ne dost rychle. „Možná je to dobré znamení,“ poznamenal rozvážně, i když jeho ztuhlé konečky prstů hovořily o něčem jiném. „Možná vyjadřuje vděk za všechna naše požehnání.“

„Všechna naše požehnání,“ zopakoval Bordacha kysele a promnul si chromé nohy. „Že jich ale bylo...“

„Máme mír, drak z Colechu je mrtvý a město, proti němuž naši předkové tak dlouho bojovali, patří teď nám. To je spousta požehnání za poslední rok.“

„No, že jsme si pomohli, ruiny uprostřed spálené krajiny...“

„Ty ruiny ze mě udělaly pána Delavy, Bordacho, nejen Dussu a pár okolních vesnic. A až je opravíme a obnovíme s jarem colechské doly, budeme mít tolik stříbra, že zvládneme čelit každému nepříteli, který se nám postaví.“

„Já vím,“ kývl Bordacha smírně. „Ale raději bych děkoval bohům někde v teple. Tyhle zimy nejsou nic pro moje staré kosti.“

Raík upřel na rudovouse příkrý pohled. „Neříkal jsi mi ještě na jaře, že nemůžu být starý, protože ty nejsi starý?“

„To, že jsou staré kosti, neznamená, že jsem starý já, pane. A ty jsi stejně mladší než já, takže i kdybych já byl starý, nic to neznamená.“ Bordacha si znovu promnul stehna, jako by doufal, že do nich dostane ztracený cit. „Neber mě vážně, pane, vždycky když zafouká vítr ze severu, píchá mě v lokti a je ze mě morous.“

„To ten vítr fouká poslední dobou často – včera i předevčírem jsem slyšel až do chodby, jak nadáváš svému sluhovi.“

„Protože je to lempl, to nemá s větrem nic společného.“

Raík se otočil zády, aby rudovous neviděl, jak se usmívá. „Ale? Co udělal tentokrát?“

„Zředit mi víno.“

„Ne! Jak jen mohl?“ Raík rychle zanořil rty do poháru, aby se nezačal smát.

„Ale ano, parchant mizerná. Prý mu Galchobar řekl, že když moje nohy neslouží, víno mi nesvědčí. Jako by mi chtěli sebrat všechnu radost světa – běhat nemůžu, bojovat za tebe nemůžu a teď se už nemůžu ani řádně opít? Cha! Tak jsem mu vyčini-
nil, a kdybych měl po ruce víc než prázdný džbán, zvalchoval jsem mu hřbet. Pacholek! Mně nikdo nebude žvanit do toho, co piju.“

„Tímhle tempem nebude nikdo, kdo by ti sloužil. Už takhle je těžké najít někoho, kdo se tě nebojí.“

„Pořád lepší, aby se mě báli, než aby se mi smáli.“

„Myslím, že to by si nikdo nedovolil, Bordacho.“

„Ale dovolil,“ zamračil se rudovous. „Už jsem slyšel šepotání a chichotání v chodbách a řeči o tom, že jsem slabý, když si myslí, že neposlouchám.“

„Já si to nemyslím,“ řekl Raík vážně a otočil se k němu čelem. „A pokud někdy uslyšíš někoho, že takové věci říká...“

„... tak se s tím vypořádám, pane. Jsem rád, že ti můžu sloužit, ale vím dobře, kde je moje místo – je po tvém boku, dokud mě tam budeš chtít.“

Raík se usmál. „Tvoje rada je vždycky vítaná.“ Teplé víno vonělo kořením a pán Delavy se naklonil a dolil Bordachovi plnou číši. „A i když ctím Galchobarovu radu, jeden pohár vína ti určitě neublíží.“

„Kdyby jeden,“ uculil se Bordacha. „Dnes večer jich bude rozhodně víc!“

„Dnes večer,“ kývl Raík a posadil se ztěžka do křesla. „Bohové, jak rád bych se dnes jen natáhl do postele a zapomněl na všechny oslavy...“

Bordacha překvapeně zamrkal. „A propásl hostinu? To nejlepší z celého dne, když už jsi vydržel Merionův zpěv a zaklínání?“

„Nějak nemám chuť na jídlo,“ přiznal Raík a zadíval se do svého poháru, jako by v něm chtěl najít něco smysluplnějšího.

„Nemáš chuť na jídlo? Ulovili jste přece obřího kance!“

„Ano, ale Eogham z toho skončil na lůžku s polámanými žebry.“

„Protože se neumí udržet v sedle.“

Raík pokrčil rameny. „Mohl být mrtvý, a to jen proto, abychom si naplnili břich. Jeden z mých nejvěrnějších. Stačilo tak málo, až si říkám...“ Pán Delavy se znovu zadíval do svého poháru, ale ani tentokrát v něm nevyčetl žádnou moudrost. „Vzpomínáš, když jsme sloužili Lughnovi?“

„Jistěže! Tenkrát jsme byli tak mladí...“

„Ano, všichni byli, i on. Tak mladý, tak plný síly a zemřel tak náhle... Celé Dussu a Dvanáctku to rozvrátilo.“

Bordacha si promnul vous. „Bojíš se smrti?“

„Ne. Smrti ne. Ale když se zamýšlím nad vším, co se v posledním roce podařilo, jak dobří k nám bohové byli, říkám si...“

„... říkáš si, co by se stalo, kdybys zemřel?“

Raík si promnul oči. „Ano. Nevím. Možná jsem jen unavený. Možná je to jen dneškem, když se mrtví vracejí do našeho světa, že přemýšlím o věcech...”

„Možná je čas najít si novou ženu.“

Raíkův pohled Bordachu probodl jako kopí. „Ne.“

Rudovous si povzdychl. Všichni věděli, že Raíkova první manželka zemřela na krvavý kašel a zanechala po sobě malou dcerku. Raík se pak znovu oženil, macecha se ale na radu čarodějnice pokusila hodit dítě do ohně, aby sama počala. Od té doby měla Yasamin strašlivou jizvu na tváři a Raík byl zapřisáhlý starý mládenec.

„Ještě nejsi tak starý, abys nemohl mít syna,“ zkusil to Bordacha znovu, ale Raík opět jen potřásl hlavou.

„Řekl jsem ne, Bordacho. Nemám už... Už se mi... Ženy...” Mávl rukou. „Prostě ne.“

Rádce pokrčil rameny. „Možná bys tedy měl provdat Yasamin,“ nadhodil.

Raík kývl. „Měl. Řada jiných má v jejím věku manžela i děti.“

Bordacha se podrbl na bradě. „Nebyla zaslíbená...?“

„Byla,“ přikývl Raík. „Měla si vzít Collema, mladšího syna Láichra z Medovalu, po sňatku princezny Dáidre s jeho starším bratrem. Jenže Collem si na té svatbě zlámal krk a bylo hotovo.“

„Ach.“ Bordacha se poškrábal na bradě. „V tom případě bys možná měl...”

„Rozhodit sítě jinde? Já vím. Zvažoval jsem, že Boadina je dobrou příležitostí promluvit s vůdci klanů a hosty, kteří přijedou na oslavy, rozvážit situaci, pohovořit s nimi o možném spojení...“ Raík si promnul oči. „A právě proto bych nejraději místo oslav spal, Bordacho. Spal a všechny starosti nechal jiným.“

Ryšavec se pousmál a pozvedl číši s vínem. „Tak na spánek a málo starostí?“

Raík pokýval hlavou. „Ano, na spánek a málo starostí.“

* * *

Slavnosti Boadiny o zimním slunovratu začínaly ještě před západem slunce. Nejdelší zimní noc starého roku vítali lidé rozzářenými ohni, hostinami k uctění bohů a tancem a zpěvem, který měl zahnat vše zlé od jejich prahů.

Na nádvoří Dussu hořelo několik košů s ohni, kolem nichž se shromáždili lidé, kteří přinášeli své obětiny pro bohy a přicházeli se najíst – pán Delavy nechával vždy pro poddané připravit chlebové placky a pečené cibule.

Z velké síně se ozývaly flétny, bubny a halasný smích, štěkání psů a praskání jisker. Stoly se prohýbaly pod vahou mís pečených kaštanů, zeleniny a bochníků chleba. Na nejdelším z nich ležel velký upečený kanec, z něhož si lidé odkrajovali maso.

Minangar si propláchl hrdlo červeným vínem. Pro dnešní večer měl splněno, zahrál píseň o lovu

na divokého kance, a dokonce pochválil Eoghama, jak chtěl Cuchenan.

No, pochválil.

Nepomluvil, to musí stačit...

Podal prázdný pohár sluhovi, který právě spěchal kolem, a zatímco čekal na nové víno, přelétl společnost pohledem.

V síni bylo živo. V rohu vyhrávali hudebníci, kteří podle bardova soudu patřili tak leda ke společnosti toulavých koček. Zdálo se ale, že to řadě lidí nevadí – ve středu síně dokonce někteří tančili mezi štekajícími bílými brakyři, kteří pobíhali mezi stoly, loudili a rvali se mezi sebou o zbytky.

Kolem hudebníků proběhly služebné z kuchyně. V jedné z nich bard hned poznal Aniu, krásavici, která mu nejednou dělala příjemnou večerní společnost. Teď spěchala přes síň s velkou mísou, protáhla se kolem opilého Branuse s mladým Oísenem, kteří se chechtali jako o život, a usmála se na dvojici zrzků, kteří přijeli s Connerem ze Stromovody.

„Tvé víno, pane.“ Minangar odtrhl pohled od služebné a vzal si zpět svůj pohár.

Náhle se ozval zvon – pronikavý a naléhavý, a prořízl všechen halas jako nejostřejší nůž.

Všichni ztichli. Hudebníci se zarazili vprostřed písni. Tanečníci se zastavili.

Raík vstal. „Přátelé!“ zvolal. „Je čas!“ Natáhl dlaně k míse, kterou držela jedna ze služebných, nabral hrst popela a vetřel si ji do tváře a vlasů.

„Je čas!“ zvolal znovu a pokynul ostatním, aby následovali jeho příkladu. Služebné obcházely stoly i tanečnický s velkou mísou popela a Minangar sledoval, jak si všichni lidé jeden po druhém začerní obličej.

Znamenalo to, že zapadá slunce. S prvním šerem se mrtví vraceli do světa živých a každý, kdo si přál v něm setrvat až do rána, musel svou tvář schovat a začernit, aby ho mrtví nepoznali a neodvedli.

Ania procházela s mísou mezi lidmi a pomalu došla až k Minangarovi. „Ty si nezačerníš tvář, nejkrásnější?“ mrkl na ni.

Po tváři jí přeběhl úsměv. „Nejprve hosté, Minangare,“ řekla.

„Jak si přeješ.“

Popel se drolil a páchl kouřem a spáleninou. Když si ho přitiskl na tvář, Ania se zachichotala, ale nabídla pak mísu člověku o místo dál.

Minangar upil víno.

Chutnalo jako popel.

Zamračil se a odložil pohár stranou.

Pán Dussu už se opět posadil a upíjel střídmě medovinu, což se nedalo říct o většině jeho družníků. Deset skvělých mužů sedělo kolem stolu ve více či ještě více pokročilém stadiu opilosti.

Oísen se široce usmíval, Branus si říhl a zdálo se, že je jen pár okamžiků od toho, aby se z lavice svezl po zádech. Gwenrym se pokoušel nabodnout na nůž maso, které leželo o dobrou dlaň dál, než ho viděl, a Melkon si poklepával nohou do ryt-

mu, i když už hudba dávno nehrála. Vedle něj seděl Mordyc a Minangar provinile zamrkal.

Mordyc pocházel z Elmianu daleko na jihu, nikdo však netušil, že ho z jeho domoviny vyhnali, protože se zamiloval do tamní princezny. Měl se stát nejlepším z Dvanáctky, aby ji získal, jenže i když se s ním nemohla řada mužů měřit, na schopnosti Eoghama i Cuchenana byl černovlasý šermíř krátký.

Minangar si s hanbou vzpomínal, jak před všemi v síni zazpíval v létě o tom, jak sám princezně ukradl polibek, když ji s Cuchenanem zachránili. Jistě, neměl tehdy ani ponětí o Mordycově smutném osudu. Přesto ho pořád mrzelo, když si vzpomněl, s jakou neomaleností v písni prozradil, že princezna putovala za svým nastávajícím. Mordyc se toho večera pokusil oběsit, a když mu v tom Eogham zabránil, začal se poměrně úspěšně upíjet dubovým pivem do tvaru dokonalé hrušky. Z hubeného šermíře se tak stávala opilá troska a teď jen ležel zhroucený trupem na stole a vydával huhňavé zvuky.

Básník zapátral pohledem po dvou místech zejících prázdností.

Zraněný Eogham se k oslavám nepřipojil a druhé prázdné místo patřilo Cuchenanovi. Minangar zapřemýšlel, kam že to jeho druh zmizel – když začala hostina, šmudlal něco v rukách a těkal pohledem k paní Yasamin.

Nejspíš se zase bude celý večer marně přemlouvat, aby ji vyzval k tanci, ušklíbl se bard a natáhl se pro pohár. Se smutkem shledal, že víno z jeho poháru

opět zmizelo, a protože chlapec s demižonem právě posluhoval ve druhé polovině síně, rozhodl se najít štěstí jinde. Vstal, lehce se zapotácel a zamířil k jednomu z ohřívadel, kde spatřil postávat skupinku neznámých žen.

„Krásný večer, mé kouzelné dámy,“ promluvil na ně s odzbrojujícím úsměvem. „Nebude vadit, když se přidám, abych si ohřál promrzlé prsty?“

Dvě dívky s pohoršenými výrazy odpochodovaly stranou, ale zbývající dvě se k jeho potěšení usmály a zůstaly.

Natáhl ruce k ohni a pak se v hraném gestu plácl do čela. „Ach, ale kde jsou mé způsoby! Mé jméno je Minangar, snovač příběhů a veršotepec z Údolí.“

Rudovláska se znovu zasmála a plavovláska vykulila oči. „Minangar? *Ten* Minangar z písní o Cuchenanovi?“ zeptala se překvapeně a při vyslovení hrdinova jména se zajíkla.

„Ano, ten Minangar,“ přikývl. „Složil jsem spoustu písní o mých a Cuchenanových dobrodružstvích a pokud budete chtít, mohl bych vám povědět o všech nebezpečnostech, která jsme společně zažili.“

Konec jeho věty zanikl v hlasitém povyku a Minangar se pohoršeně zahleděl na hudebníky, kteří začali znovu vyhrávat k tanci. „Možná bych vám o nich mohl vyprávět někde, kde nás nebude rušit skřípání těch šumařů...“

„... a kde bude teplá postel a hodně vína,“ ozval se za ním sytý hlas.

Bard v duchu zaklel.

Dívky se otočily. Zadívaly se na horala, který se právě vracel z venkovní zimy, a pak se rozběhly stranou, aby něco naléhavě pošeptaly svým společnícům.

„Bastarde,“ zabručel básník, když se Cuchenan postavil po jeho boku a natáhl ruce nad hřejivé plameny. „Byly vážně hezké.“

Horal se za nimi otočil a přelétl je hodnotícím pohledem. „Ne, nebyly.“

„Ve tmě je každá kočka černá, Cu! Kdybych kul železo o chvíli déle, mohl jsem mít šťastnou noc.“

„Noc je ještě mladá, zpěváčku, a s tím, kolik žen tu je, bych řekl, že tvé štěstí ještě přijde.“

„Neměl jsi právo to říkat,“ pokračoval básník ublíženě. „Líbila se jim moje píseň o boji s drakem...“

„Tvoje lež, myslíš.“

„Básnická licence.“

„To je jiné slovo pro lež?“

„To je básnické slovo pro lež.“

„Pch.“

„Kde ses vůbec flákal? Hrál jsem novou píseň a ty ses někam vypařil,“ zamračil se Minangar.

„Byl jsem venku.“

„Co venku?“

„Matka příroda.“

„Ach. A já už myslel, že jsi tam trávil kvalitní čas s nějakým děvčetem,“ ušklíbl se bard.

Cuchenan se začervenel a bezděčně pohlédl k paní Yasamin. Zvedla k němu pohled ve stejné chvíli, a když uviděla hrdinu, jak prudce sklopil zrak, na tváři se jí objevil jemný láskyplný úsměv.

I slepý mohl vidět, že ti dva patřili k sobě, ale jen slaboduchý by věřil, že by Raík kdy svolil k takovému sňatku.

„Měl by sis zatančit,“ nadhodil Minangar a Cuchenan se na něho podíval jako na blázna.

„Jediný, s kým tančím, je Kalvemina.“

Barda ta odpověď zaskočila. „Kalvemina je meč,“ zkonstatoval očividně.

„Ano, a proto netančím.“ Horal zasunul ruku do kapsy a bard si všiml, že už zase něco žmoulá v prstech.

Přesto se odmítl vzdát. „Možná, že kdyby sis našel někoho do páru, šel by ti tanec stejně dobře jako boj,“ popíchl ho.

„Neumím tancovat,“ odvětil horal trucovitě.

„Však jsou různé druhy tance. Ne každému jde skok v rytmu oceli, ale troufnu si tvrdit, že v páru si to zvládne rychle osvojit každý začátečník. A Yasamin by se tomu určitě nebránila.“ Nevinně zamrkal a pak se usmál. „Myslím tanci, samozřejmě.“

Cuchenan zrudl, ale než stačil promluvit, prošla kolem nich cizí žena.

A už z pohledu na ni Minangar poznal, že právě přišly problémy.

* * *

Cizinka byla velmi vysoká a ten dojem ještě umocňoval plášť z jestrábiho perí. Sevřené rty i oči jiskřící v začerněné tváři značily hněv.

Kráčela tak sebevědomě, že jí lidé uhýbali z cesty. „Raíku z Dussu!“ zvolala. „Jsem Creana z lesa a dnešního večera ses na mně dopustil křivdy!“

Lidé v síni ztichli.

Pán Dussu vstal. „Zdravím tě, Creano z lesa, a vítám tě v mé síni na oslavách Boadiny.“ Ačkoli mluvil přátelsky, Minangarovi neunikl ten záblesk nejistoty v jeho očích.

Zvedla hrdě hlavu. „Ráno sis vyrazil se svými družiníky do lesa a jeden z tvých mužů zabil mého bratra Tullacha. Jeho tělo jste pak rozřezali, povařili a připravili pro tvou hostinu.“

I hudebníci už konečně pochopili, že tahle návštěva nebude vhodná k tomu, aby zpívali o velkých zadnicích veselých paniček z Údolí. Síni prolétl vzrušený šum a mnozí se zděšeně rozhlíželi po stolech.

Nejedna mísa ukrývala dušené maso, které ztratilo tvar a často i chuť – mohlo skutečně patřit člověku?

Raík se neubráníl pohrdavému záblesku v očích. „To je velmi vážné obvinění, paní,“ řekl. „Pokud je tomu tak, takový zločin nesmí zůstat bez trestu a já ti nabízím svou omluvu a příslib, že ho odčiním, jak si zaslouží. Musíš ale napřed poskytnout důkaz.“

Naklonila hlavu stranou. „Když ti poskytnu důkaz, slibuješ, že mi dáš pomstu?“

„Dám ti spravedlnost.“

„Dobrá tedy.“ Stiskla zuby a postoupila k čelu stolu. Muži z Dvanáctky vyskočili z lavic, aby chrá-

nili svého pána – kromě Mordyca a Branuse, kteří se místo toho opile svezli pod stůl.

Creana se zastavila před obrovským hrudním košem upečeného kance. Masa na kostře už mnoho nezbyvalo a o některé masné kosti se přetahovali bílí brakýři mezi stoly.

Natáhla ruku a dotkla se kostry. Její rty cosi zašvelely a prasečí pečeně se změnila.

Raíkova ústa se doširoka otevřela. V síni se ozvaly zděšené výkřiky. Cuchenan nevěřicně zamrkal.

Na stole ležely zpola obrané ostatky, které nade vši pochybnost patřily muži.

Creana se vítězoslavně usmála. „Pohled, můj bratr!“ zvolala.

Minangar se s vážnou tváří naklonil k horalovi. „No, její bratr byl docela čuně, co?“ nadhodil suše.

* * *

Někteří lidé klečeli na kolenou a dávili. Raík hleděl mlčky na ostatky před sebou a přemáhal nevolnost, protože i jeho ryšavý vous se leskl masnými skvrnami.

„Tvůj bratr,“ řekl slabě.

„Ano,“ přikývla Creana pevně a složila si ruce na prsou. „Žádám spravedlnost za vraždu mého bratra, jak jsi přislíbil. Chci smrt toho, kdo Tullača zavraždil.“

Raík otočil hlavu ke služebným, které stály nehnutě po jeho boku, a pokynul jim, aby kosti a maso odnesly. „Ostatky tvého bratra ti předám,

abys je mohla pohřbít, paní,“ řekl těžce. „Putoval ale v lesích v podobě divokého kance, která může snadno klamat. Moje družina ho pronásledovala lesem a Eogham ho zabil po dlouhém honu. Kdyby tvůj bratr odhalil svou skutečnou podobu, nikdo by se ho nedotkl. Rozumím tvému hněvu i zármutku, ale jeho smrt není vinou jen mých mužů.“

„Chceš tedy říct, že jeho smrt nepotrestáš?“ naježila se.

„Ne,“ řekl smírně. „Potrestám, ale ne smrtí. Pořád mi, jaký trest si přeješ, a já ho zvážím.“

V jejích očích se zalesklo. „Tři úkoly. Odejde do mého domu a dostane tři úkoly, které budou zkouškou jeho síly a vůle. Já je spravedlivě posoudím, a když je vyplní, vrátí se sem. Když ne, zůstane v mých službách, dokud neuvažím, že splatil svůj dluh.“

Raík těžce přikývl. „Dobrá, přijímám.“

Rozhlédla se. „Kde je tedy Eogham, vrah mého bratra?“

„Při lovu se těžce poranil. Nemůže s tebou teď odejít, ale jakmile se zotaví, pošlu ho za tebou.“

„Ne. Můj bratr bude pohřben po devíti dnech a do té doby musí být spravedlnosti učiněno zado, jinak nedojde klidu. Pokud nemůže jít Tullachův vrah, zastoupí ho jiný z tvých mužů. Když uspěje, Eogham zde zůstane. Jestli ne, pošleš ho za mnou, až se zotaví.“

Raík zalétl pohledem ke dveřím, kde stál básník s horalem, který zasáhl kance svou první ranou, a v jeho vousu se objevil úsměv. „Budiž.“

* * *

Minangar dusal Cuchenanovi v patách a pod sněžnicemi mu křupal sníh. Horal prošlapával cestu, což bardovi zjednodušovalo chůzi, i tak se ale potil námahou.

Creana jim popsala cestu ke svému domu, sama s nimi ale nevyrazila. Minangar viděl několikrát vysoko na obloze siluetu letícího jestřába, a i když se nezmínila ani slůvkem o tom, že by na sebe tak jako její bratr dokázala vzít zvířecí formu, měl své podezření.

Při stoupaní do kopce začal funět. „Tedy, Cu,“ vyrazil ze sebe zadýchaně, „proč jsi v tom Eogham nenechal, to nepochopím.“

„Raík mi to přikázal,“ zasyčel Cuchenan a stáhl si roušku z úst.

„A kdyby chtěl, abys skočil z hradeb, udělal bys to?“

„Eogham je jeden z mých bratrů ve zbrani,“ řekl horal škrobeně. „Jsem si jistý, že by pro mě udělal totéž.“

„Rozhodně – pokud máš tedy v plánu na to nakašlat a nechat ho ve spárech té čarodějnice.“

„To bych neudělal.“

„Proč? Eogham tě nesnáší.“

„To není pravda.“

„Ale je. Po tom, co se Bordacha zmrzačil, by byl nejlepší, nebýt tvého příjezdu do Dussu. Jeho jméno teď slyšíš leda jako podhradní drb, a když se mu konečně něco podaří, přizabije se o větev, a ještě

se ukáže, že ulovil to nejméně očekávané stvoření v celém lese. A ze všech lidí mu jdeš zachraňovat zadek ty. Taky bych tě nesnášel...”

„I kdyby, jsem si jistý, že pokud mu zachráním život, bude mít o trochu menší důvod... co?“

Minangar se rozesmál. „Vážně? To toho víš o li-dech tak málo? Eogham tě bude nesnášet o to víc! Měl bys ho nechat té čarodějnici, bude to tak lep-ší pro něj, protože vychladne, i pro tebe, protože se nebudeš muset bát, že ti dá do vína rulík.“

„Jsi škarohlíd.“

„Rulík!“

„Ano, já tě slyším, ale Eogham je čestný muž, k něčemu takovému by se nesnížil.“

„Čestní mužové nebývají syny zrádců...”

„... nebo uprchlí otroci, hm?“ nadhodil horal studeně.

„Víš, že tak jsem to nemyslel!“ zaprotestoval Mi-nangar.

„Vím. Ale říkám ti, že Eogham není můj nepřítel.“

„Chtěl tě zabít, když zjistil, žeš býval otrok,“ po-znamenal Minangar.

„Chtěl, ale neudělal to.“

„Taková nenávist hned tak nezmizí.“

„No, tak doufejme, že aspoň ochladne.“

* * *

Vystoupali do kopce a v údolí konečně spatřili do-mek, jak jim ho popsala Creana. Byl neobvykle vel-

ký, vypadal spíše jako několik stavení nalepených na sebe. Z komína ale stoupal dým a u dveří viděli v závěji stopy.

Sestoupili ze svahu. Minangar se poslední kroky sotva vlekl, tvář mu zrudla námahou a prsty na nohou mu promrzly tak, že je ani necítil. Horral si shodil z hlavy kapuci, oklepal z ní zmrazky a sníh a zaklepal na dveře.

Creana prudce otevřela, přelétla pohledem z horala na barda, který se dlaněmi opíral o kolena a sípavě vydechoval, a zvedla znepokojeně obočí. „A ty jsi kdo?“

„Tohle je Minangar, můj společník na cestách,“ představil ho Cuchenan. „Když člověk putuje sám, je vždycky dobré mít s sebou někoho, kdo utíká před vlky pomaleji.“

„Hahaha!“ Bard se procpal dopředu. „Jsem bard z Údolí, má krásná paní, a o tomhle nejapně žertujícím dřevu skládám písně.“

Creana se neusmála a její oči zůstávaly studené jako mráz. „Mé úkoly nebudete dělat společně,“ řekla ostře.

Cuchenan přikývl. „Ne, paní, bard mi bude na nejvš zpívat. Ale třeba si ho také oblíbíš, když ti večer zahraje nějakou píseň, aby utišil tvůj smutek.“

„Můj smutek utiší jen pomsta,“ odsekla.

Minangar si odkašlal. „Je mi velice líto tvé ztráty, paní, a věz, že uděláme, co bude v našich silách, abys ji necítila tak bolestivě. V této chvíli cítíme nicméně velice bolestivě naše nohy. Pustíš nás prosím dál?“

Cuchenan se natáhl, aby barda odtáhl za flígr zase na mráz. Creana ale místo hněvu jen ustoupila ze dveří.

„Spát můžete tady, ale jen pod podmínkou, že nebudete chodit za dveře mých pokojů, pokud k tomu nebudete vyzváni,“ řekla ostře.

Horal se skloněnou hlavou vstoupil a jestřábí žena za ním přibouchla dveře.

„Když budeš chtít, paní, můžu začít plnit tvé...“

„Ráno,“ štekla přes rameno a zmizela v pokoji. Klapnutí dveří a ticho.

Cuchenan překvapeně zamrkal, Minangar pokrčil rameny. „Ráno,“ prohlásil klidně a došel ke krbu.

* * *

„Myslíš, že bude chtít, abys někoho zabil?“

Zasyčení, jak brousek sklouzl po ostří. „Je to možné.“

„Myslíš, že ti přikáže, abys zabil Eoghama?“

Horal loupł po bardovi pohledem. „To by trochu popíralo význam tří úkolů, nemyslíš?“

Minangar pokrčil rameny. „Zabít Eoghama, zbavit se těla, dělat, jako by nic... To mi zní jako tři úkoly.“

Cuchenan potřásl hlavou. „Ne, nemyslím si. Ty jsi bard.“

„No, to sis všiml brzo...“

„Určitě znáš příběhy nebo písně s nějakými úkoly, nebo ne?“

Minangar se zavrtěl. Ležel v rohu pokoje, hlavu opřenou na složeném vaku s věcmi. Příkrývky a oheň ho příjemně hřály. Myšlenky se mu rozbíhaly všemi směry jako kobylinky a přemýšlení ho zmáhalo. „Tak zaslechl jsem nějaké,“ přiznal a zazíval. „Jeden nebo dva.“

Další syknutí brousku po ostří. Horal přejel nůž zkušeným pohledem a sklídil ho do pouzdra. Pak s tichým cinknutím tasil Kalvemínu.

Jeho meč bylo legendami opředené ostří samotného Luga z Dussu, nejskvělejšího válečníka své doby. Tvrdilo se dokonce, že zbrojír kalil meč v Lugoově krvi a do zbraně tak vstoupila část jeho ducha. Runy na ní jiskřily a horal by byl přísahal, že je tak dokonale ostrá jako prvního dne, kdy ji našel a zabíjel s ním draka z Colechu.

Tehdy k němu promlouvala, volala na něj, šeptala mu.

Od té doby však nic. Ani slovo, jen ticho.

Občas přemýšlel, jestli to nebyl tehdy jen klam jeho unavené mysli. Uslyší ještě někdy hlas meče? Znamenalo to vlastně něco? Je meče hoden, když Kalvemína mlčí?

Cvrnkł prsty do ostří a naznačil do vzduchu letmý sek.

„Cvičíš na zítřek?“ nadhodil bard a znovu zazíval. Horal sklonil paži. „Co se v nich vypráví?“

„Cože?“

„V těch příbězích o úkolech. Co se v nich vypráví?“

„Sovy.“

Teď to byl horal, kdo zmateně zamrkal. „Co?“

Minangar zvedl ruku ke stropu a zašermoval s ní ve vzduchu. „Lug v jednom příběhu chytal nějaké vzácné sovy pro svou ženu.“

„Proč?“

Pokrčení ramen. „Protože je uviděla a zatoužila po nich? Nevím, ženské jsou v tomhle divné.“

Horal nakrčil obočí. „Nebyly to labutě?“

„Co by dělala s labutěmi?“

„Co by dělala se sovami?“ nechápal Cuchenan. „Přijde mi to jako zrovna tak neužitečné zvíře.“

„Sovy loví myši. A chytají se hůř, takže je to těžší úkol,“ potřásl Minangar hlavou.

„Proč se chytají hůř?“

„Protože labuť sedí na vodě a prostě nic nedělá. Sova se schovává na stromě, létá v noci...“

„Labuť syčí a koušou.“

„Vždyť mají zobák!“

„A?“

„No, jak by mohly kousat, když mají zobák?“

Cuchenan se ošil. „To by ses divil.“

Minangar se zaujatě posadil. Únava z něj rychle opadávala. „Tebe pokousala labuť?“

Horal ztuhl. „Ne.“

„Tebe pokousala labuť!“

„Ne!“

„Přiznej se! Pokousala tě, že jo?“

„Tak... trochu.“

„Ha! Já to věděl! Velkého hrdinu, nejskvělejšího z Dussu a nositele meče samotného Luga pokousal pták.“

„Divil by ses, jaké jsou labutě potvory. Když chrání mladé, pleskají křídly, syčí, koušou a jsou celkově dost agresivní.“

Minangarův úsměv se rozšířil. „Ale no tak, přece by se slavný drakobijce nebál labutě?“

„Nebojím se jí, jen říkám, že chytat labuť může být pěkně nepříjemná záležitost.“

„Už úplně vidím ten výčet potvor, se kterými ses v životě utkal. Drak! Troll ze skal! Ohavný skřet a démonický pán lapků, ale nejhorší ze všeho, příšera ze všech nejděsivější – labuť!“

„Ano, tak jsme se zasmáli...“

„Budu muset složit novou píseň.“

„Že jsem nemlčel...“

*„Když labuť klofne horala,
nelítostný to boj!*

*A pak ta mrcha zhýralá,
co drakobijce dostala
a zobákem ho týrala,
odletí za obzor!“*

„No nádhera. Myslím, že je to tvůj majstrštyk,“ prohlásil horal.

„Že?“ uculil se bard. „A počkej, až k tomu přidám hudbu!“

„Není potřeba. Harfu už můžeš zahodit a sám se můžeš jít zahrabat, protože nic lepšího nenapíšeš – po téhle labutí písni už to bude jenom horší, neměl by ses ani snažit.“

Minangarův úsměv najednou zmizel. „Ty se směješ, ale o tomhle se nežertuje.“

„Zatímco o labutích ano?“

„Labutě jsou legrace, ale my umělci se vždycky bojíme, že nestojíme za nic. Jakmile to začne říkat i někdo další, je to na pováženou.“

„Dobře, zpěváčku, ty zapomeneš na labutě a já nebudu žertovat o tom, že stojíš za starou bačkou.“ Schoval meč do pochvy a opřel se o stěnu. „Takže lov zvěře?“

„Hm?“

„Ten úkol, co chtějí lidé po hrdinech v různých písničkách. Říkal jsi mi o lovení sov pro nějakou ženu. Co dalšího se ještě zpívá?“

„V Tunde jsem před časem slyšel, že tam žila bohatá krasavice, která chtěla, aby její vyvolený ukradl někomu krávu. A taky někdo v jedné odrhovačce porazil medvěda.“

„To byl Raík.“

„Ano, to byl, ale i někdo další porazil medvěda a jeho kožešinu pak daroval nějaké ženské.“

Horál přivřel oči. „Začínám v tom vidět určitý vzorec.“

Minangar znovu zazíval. „Zabil jsi draka, Cu. O kolik horší to může být?“

* * *

„Můj bratr se staral o dům a vše s ním spojené,“ řekla Creana, když vyšla s horalem ven do jiskřivého ranního sněhu. „Tvůj první úkol bude zastat jeho práci.“

Horál nakrčil obočí. „Co přesně mám zastat, paní?“

Máchla rukou a pláště z jestřábích pírek se kolem ní zavlnil. „Střecha je děravá, dveře skřípou, okenice praskla, podlaha se propadá, dřevník zeje prázdnotou... Vzadu je kůlna, kde najdeš potřebné nástroje. Máš čas do večera, abys dal vše v domě do pořádku.“

„Takže nechceš... nechceš chytit žádné zvíře?“

Zadívala se na něj, jako by netušila, jestli žertuje. „Ve spíži jsou myši,“ řekla pak.

Cuchenan se znovu zadíval na zasněžené stavení. „Tvůj první úkol je, že mám spravit dům a chytit v něm myši,“ řekl opatrně.

„Ano. Vrátím se po západu slunce a prohlédnu si tvou práci. Když budu spokojená, dostaneš zítra ráno druhý úkol. Když ne, vrátíš se do Dussu a pošleš sem Tullachova vraha.“ Pak se otočila na patě a vykročila dál do údolí. Brzy z ní už nebylo vidět nic než silueta mezi stromy. O chvíli později zaslechl horal jestřábí křik a zakrátko nastalo ticho.

Zhluboka se nadechl studeného vzduchu.

No, Minangar měl pravdu alespoň v něčem – horší než zabít draka to opravdu není.

Vrátil se do domu. Básník ležel přikrytý a schoulený jako nemluvně, když do něho horal dloubl.

„Co se to...?“

„Dostal jsem první úkol.“

Minangar si nadšeně promnul dlaně a zvedl se. „Výborně! Tak co nás čeká? Zabít medvěda, přivést krávu, chytit sedmero bílých labutí a noční sovu?“

„Spravit dům.“

Básník splaskl. „Cože?“

„Mám spravit dům.“

„To je ten úkol?“

„Ano.“

„To zní... nudně?“

„Mám i pochytat myši.“

„Velmi hrdinské,“ poznamenal bard kousavě.

Horal pokrčil rameny. „Mohlo to být horší.“

„Ano, mohla po tobě chtít třeba něco zajímavého.“ Minangar se stočil zpátky do přikrývek.

„Co to děláš?“ nechápal horal.

„Co by? Jdu spát.“

„Nemůžeš přece spát!“

„Proč bych nemohl? Na to, jak uklízíš, se dívat nepotřebuju.“

„Vždycky otravuješ, jak chceš sbírat materiál pro svoje písně!“

„Ano, když děláš něco, co je hodné písni!“

„Trval jsi na tom, že sem půjdeš.“

„Ano, ale to jsem si myslel, že budeš dělat něco, co bude stát za tu cestu.“

„Ne všechno, co je potřeba udělat, je hodné velkých příběhů.“

„Ano! Očividně!“

„To ale neznamená, že to není důležité,“ zamračil se horal.

„A spravování cizího baráku je důležité proč?“

„Protože když to udělám dobře, Eogham sem nebude muset jít sloužit.“

„Tak hodně štěstí.“ Minangar si přetáhl přikrývku přes hlavu.

Horal mu ji zase stáhl. „Vstávej!“

„Proč?“

„Protože nebudu spravovat kolem tebe – chtěl jsi sem jít, smíř se s tím, že to bude nuda.“

„Ale...“

„Žádné ale. Vstaň, nebo otevřu dveře a pustím sem mráz.“

Bard vstal. „Jeď na cesty, říkali. Bude to zábava, říkali...“ zabablal.

„Já ti vždycky říkám, ať sedíš doma na zadku, Minangare.“

„A blíží se den, kdy tě už konečně poslechnu!“

* * *

Creanin dům byl nezvykle velký a ukázalo se, že tvoří dva propojené statky. Malá místnost s krbem, v níž s Minangarem spali, vedla vlevo do kamenné části s dlouhou ložnicí vedoucí do kuchyně. Napravo pak dveře vedly do přistavěné dřevěné komůrky patřící Creaně.

Po obhlídce domu Cuchenan shledal, že všechny pokoje jsou v řádně zanedbaném stavu. Okenice se s léty pokřivily. Dírami ve střeše propadával sníh. Podlaha vrzala a prášilo se z ní, trámy se prohýbaly trouchnivinou.

Vzadu za domem objevili opuštěný chlívek. Pach koz zůstal zažraný ve stěnách, namísto zvířat se ale všude válely rezavé a nepoužívané nástroje – tupý srp, otlučený žernov, přeražená motyka...

„No,“ ozval se za horalovými zády Minangar, „podle toho, jak to tady vypadá, tu žilo pěkné prase.“

„To je hodně nevhodný žert.“

„No tak, Cu, jak často můžeš o někom říct, že je čuně, aby to byla skutečně pravda?“

„Je mrtvý,“ zamračil se Cuchenan.

„Áno. A i když se budeme tvářit smutně a vážně jako hrob, nic se na tom nezmění. Není lepší se tomu trochu zasmát?“

„Nemáš žádné zábrany, zpěváčku, a jednou se ti to vymstí,“ řekl horal temně.

„Ale no tak, Cu, přece...“

„Ne, barde. Čeká mě tu spousta práce a na tyhle legrácky teď nemám čas. Jestli máš v úmyslu akorát otravovat, běž pryč.“

Minangar rozhodil rukama. „Tys mě sem vytáhl! Být po mém, dospávám noc u krbu.“

Horal nakrčil obočí. „Celou noc jsi prospal.“

„Tuhle ano. Nemálo jiných ne,“ zazubil se bard.

„Radši mi nic neříkej.“

„Proč? Bojíš se, co by ses dozvěděl?“

„Ne, nemám rád drby.“

„Nejsou to drby, když je to pravda.“

„Tvoje pojetí pravdy je dost široké, barde. Vím moc dobře, co s ní děláš ve svých písničkách.“

„Už jsem ti říkal, že to je básnická licence.“

„Je to lež a moc neodmlouvej, protože jsem právě našel sekeru.“ Horal setřel hustou pavučinu a sevřel prsty kolem topůrka.

Minangar nevzrušeně zvedl obočí. „Tímhle bys mi neusekl ani malíček. Je už od pohledu tupá jako...“ Najednou zmlkl a kousl se do rtu.

„Jako?“

„No, chtěl jsem říct prase, ale nechci, abys mě tím přetáhl po hlavě.“

Cuchenan si přehodil sekeru přes rameno a potrásl hlavou.

„Kam jdeš?“ houkl bard, když se k němu horal obrátil zády.

„Ven.“

„A co tam?“

„Co bys řekl? Práce!“

* * *

Celý den se kolem samoty v severních lesích ozývalo sekání, řezání, bouchání a k tomu i občasné nadávky. Sem tam zazněl i zpěv – sladký, melodický, doplněný zvukem harfy a téměř pokaždé přerušovaný zvýšeným hlukem oprav.

Když se slunce naklonilo k obzoru, zavýskl nad lesem jestřáb. Creana došla k domu, odkud se ozývaly rytmické údery. Obešla stavení a spatřila Cuchenana. Vysvlékl si košili a procházel mezi zasněženými borovicemi jen v kalhotách a vysokých botách z jelenice. Na pažích mu naběhly svaly, jeho tvář i záda se leskly horkým potem. Rovnal do dřevníku naštipaná polena, na špalku ležela sekerá.

Horal se otočil, a když si všiml stojící ženy, kývl jí na pozdrav.

„Dobrý večer, paní,“ pozdravil. „Spravil jsem, co se dalo. Jen dodělám dřevo a přijdu dovnitř.“

Studeně přikývla, otočila se na patě a zmizela za domem.

„Asi čekala, že při pohledu na ten čurbes utečeš do Dussu.“ Minangar seskočil z lavice.

Cuchenan došel ke špalku, zvedl sekeru a přehodil si ji přes nahá ramena.

Bard se otrásl. „Když tě takhle vidím, je mi zima i za tebe.“

„Až naštípeš plný dřevník, třeba se taky zapotíš. I když z tebe by lilo, i kdybys tu sekeru zkusil jen zvednout.“ Horal se zasmál, když se básník zakabonil. „Pojďme do domu. Bude tam tepleji a Creana ještě musí rozhodnout, co si myslí o splnění úkolu.“

„Myslíš, že bude spokojená?“

Horal neurčitě pokrčil rameny. „Oproti tomu svinčíku, co tu byl, je to, myslím, pokrok. Ale její bratr je mrtvý, zpěváčku. Spokojená nebude ještě dlouho.“

* * *

Creana se procházela po místnostech a zatvrzele prohlížela každou skulinu. Její tvář zůstávala nehybná, ale oči prozrazovaly rostoucí údiv. Nakonec se otočila k čekajícímu horalovi a kývla hlavou. „První úkol jsi splnil, můžeš si odpočinout a zítra ráno tě čeká druhý.“

S tím zmizela ve své ložnici a nechala oba návštěvníky u krbu.

„Taky nám mohla nabídnout aspoň večeři,“ zabručel Minangar.

„Jsme tu vetřelci a připomínáme jí zabitého bratra. Můžeme být rádi, že nespíme venku na mrazu.“

„Však já vím,“ kývl bard a zaškaredil se na suchou placku, kterou Cuchenan vyhrabal z batohu. „Ale prostě kousek chleba a zvěřiny by nikoho nezabil. Tedy... ne podruhé snad,“ zarazil se.

Placky byly tvrdé a špatně se žvýkaly. Minangar po chvíli vzdal svůj boj o žvanec a natáhl se pro harfu. Byla z pěkného tmavého dřeva a stačilo pár letmých doteků, aby se rozezpívala. Bard si brzy začal pobrukovat melodii a útržky slov.

Horal se zarazil uprostřed sousta. „Co to je?“

„Nová píseň.“

„O čem?“

„O dnešku.“

„Ty chceš o tomhle psát píseň?!“

„Sám jsi řekl, že mám!“

„Ano, ale jen proto, že jsem chtěl, abys vstal.“

„Tak to pozor, co si přeješ. Bude to skvělá píseň. Epická.“

„Och bohové...“

„Bude se jmenovat Cuchenan opravář a celé dvě sloky budou o tom, jak jsi hrdinně porazil zatékající střechu.“

Horal mávl rukou a opřel se o stěnu tak, aby na básníka neviděl. „Opravdu doufám, že ten druhý úkol bude o boji,“ zašeptal.

* * *

„Dnes musím zařídit bratrův pohřeb, a nebudu tak mít čas obstarat dům,“ řekla Creana, když se ráno zastavila před krbem, aby horalovi zadala dal-

ší práci. „To bude tedy tvůj úkol. Vymeteš, vyvětráš pokoje, uvaříš, uklidíš a postaráš se, aby nikde nebylo smítko prachu. Vrátím se po západu slunce, a pokud bude vše hotové k mojí spokojenosti, dostaneš zítra poslední úkol.“

Cuchenan si udržel tvář bez výrazu, což bylo víc, než se dalo říct o básníkovi.

Ten se rozesmál tak, až se udeřil hlavou o stěnu.

Creana zpražila oba pohledem. „Pokud se ti úkol nelíbí nebo ti připadá ponižující, můžeš odejít a rovnou mi sem poslat Eoghama,“ štěkla.

Horal střelil varovným pohledem po smíchem se svíjejícím bardovi. „Až se vrátíš, bude dům připravený,“ promluvil prkenně. „Ale pokud bys chtěla ulovit medvěda nebo ukrást labuť...“

„Uvidíme se večer.“ Přehodila si přes ramena plášť, obrátila se a vydusala z domu.

Jakmile dveře zaklaply, Cuchenan se obrátil k Minangarovi.

Bard slzel.

„Ještě chvíli se budeš chechtat a vymáchám tě ve sněhu,“ řekl horal varovně.

„Myslím, že tu píseň přejmenuji,“ zašklebil se básník. „Cuchenan poklízečka – co říkáš, jak to zní?“

Horal se na něj chvíli chladně díval, ale pak se mu na větrem ošlehané tváři objevil široký úsměv. „Víš co, zpěváčku? Myslím, že to zní skvěle!“

Skočil kupředu a drapl barda za límec. Minangar pochopil, co se děje, o vteřinu později, než měl.

Prudce se zazmítal, ale to už ho horal táhl ze dveří.

„Ne! Ne! Pušť mě, pušť! Ne!“

Bard se jako rozcapená oliheň pokusil zachytit dveří rukama i nohama – bez úspěchu.

Cuchenanův stisk byl jako ze železa.

„Ne! Nenenene! To se neopovážíš, ne!“

Horal ho bez okolků zvedl nad zem a švihl jím do vysoké závěje. Žuchnutí, do vzduchu se vznesl oblak prachového sněhu.

„!!!“

Cuchenan zavřel dveře a opřel se o ně zády.

Nadávky zvenčí nahradilo cupitání, zacloumání klikou a bezmocné bušení. „Cu? Cu! Otevři dveře! Otevři, je tu zima!“

„Zkus se pořádně zapřít, trochu se u toho zapotíš a zahřeješ se.“

Básník očividně vyvinul určité úsilí, protože se ozvalo drcnutí – s dveřmi však nehnulo ani o píd. „Cu! Otevři, no tak! Vždyť tu umrznu!“

Horal si založil ruce na prsou.

„Je tu zima! Prosím! Už se nebudu smát! Cu! Slibuju! Na svou čest!“

„Na svou co?!“

„Ehm... na svou veršotepeckou reputaci!“

„To je nějaké básnické slovo pro prolhanost?“

Okamžik zamyšleného ticha. „Prosím, Cu! Prosím! Pušť mě dovnitř! Prosím, prosím! Necítím prsty! Prosím!“

Dveře zaskřípaly.

Bardovy jindy upravené kadeře teď jen zplihle visely kolem tváře, na kalhotách přimrzal sních a pod mokrou košilí mu naskákala husí kůže.

Horanova tvář zůstala netečně vážná, přestože mu v modrých očích probleskovalo pobavení. „Zpěváčku?“

„Bastarde,“ ucedil Minangar a prošel dovnitř.

* * *

V každém koutě se táhly pavučiny, podlahy skrývaly chuchvalce prachu a ze spíže padaly staré a hniјící potraviny.

Horál zamračeně ometal stěny a sledoval pelášící majitele pavučin, jak mizí ve stínech a škvírách domu.

Minangar se uraženě stočil do kožešin u ohně a od ranní příhody takřka nepromluvil.

Cuchenana proto překvapilo, když se za ním ozvalo mumlavé: „Vynechal jsi kousek.“

„Kde?“

Minangar ukázal prstem. „Napravo u okna za okenicí. Pořád tam kouká kus pavučiny.“

Cuchenan zamžoural. „Kde?“

„Tam... napravo... ne, moje napravo... ne... bohové, přímo nad tvou řepou!“

Horál zvedl hlavu a všiml si pohupujícího se vlákna. „Ach,“ vydechl a mlčky prach odhrnul.

„A držíš to špatně,“ brblal dál Minangar.

„Co držím špatně?“

„To koště. Měl bys to měst dolů, aby ti to padalo na zem, ne nahoru, tak se ti to akorát někde zachytí. Ale pokud ses rozhodl, že necháš Eoghama hnit v tomhle domě, pak pokračuj.“

Cuchenan se ušklíbl. „A potom kdo je tady uklízečka, co?“

„Spal jsem s jednou služebnou.“

„Jen jednou?“

„S jednou, co mluvila celý večer o uklízení,“ opravil se bard rychle a zazíval. „Tobě to nevadí?“

„Co?“

Minangar rozhodil rukama. „Tohle! Spravovat dům. Uklízet. Je to ponižující. Nedala ti takové úkoly kvůli ničemu jinému, jen se ti tím vysmívá.“

Cuchenan se usmál. „Možná. Ale zapomínáš na jednu důležitou věc.“

„A to?“

„Že mě tím neponíží. Jsem zvyklý sloužit. Člověka jako Eoghama by to nejspíš urazilo, ale já strávil léta nošením vody pro svého mistra, posloučáním posměchu jeho synů a plněním nesmyslů, které si zrovna zamanuli. Samozřejmě bych radši dělal něco hrdinštějšího, ale když to nejde, nedá se svítit.“

„Někdo by řekl, že je to pod tvou úroveň.“

„To by byl někdo, kdo se bojí umazat si ruce. Jenže jakmile je máš jednou zamazané, je jedno, jestli je na nich krev, bláto nebo prach. Všechno je to jen práce.“

„Já bych se třeba ke kydání hnoje vracet nechtěl,“ prohlásil bard. „Mám svou hrdost.“

„Já myslím, že to by nechtěl ani nikdo ve stájích, vzhledem k tomu, jaký je tvůj vztah ke koním,“ odvětil horal. „A hrdosti se nenajíš.“

„To ne, ale když ji stavíš dostatečně na odív, většinou tě nakrmí někdo jiný. Víím, co říkáš. A je to